

MAGNIFICAT

GAZETKA PARAFIALNA KATEDRY LWOWSKIEJ

NUMER 9

WRZESIEŃ 2024

ŚW. BAZYLI WIELKI

Bazyli urodził się w rodzinie zamożnej i głęboko religijnej w Cezarei Kapadockiej (obecnie Kayseri w środkowej Turcji) w 329 r. Wszyscy członkowie jego rodziny dostąpili chwały ołtarzy: św. Makryna – jego babka, św. Bazyli i Emelia (Emilia) – rodzice, jego bracia – św. Grzegorz z Nyssy i św. Piotr z Sebsty, oraz siostra – św. Makryna Młodsza. Jest to wyjątkowy fakt w dziejach Kościoła. Ojciec Bazylego był retorem. Jako taki

miał prawo prowadzić własną szkołę. Młody Bazyli uczęszczał do tej szkoły, a następnie udał się na dalsze studia do Konstantynopola i Aten. Tu spotkał się ze św. Grzegorzem z Nazjanzu, z którym odtąd pozostawał w dozgonnej przyjaźni. W ławie szkolnej zasiadał z nimi także Julian, późniejszy cesarz rzymski (panował w latach 361-363, przez potomnych nazwany Apostatą ze względu na powrót do kultów pogańskich). W 356 r. Bazyli objął katedrę retoryki w Cezarei po swoim zmarłym ojcu. Tu przyjął chrzest w roku 358, mając 29 lat. Taki bowiem był wówczas zwyczaj, że chrzest przyjmowano w wieku dorosłym, w pełni rozeznania obowiązków chrześcijańskich. Przeżycia po śmierci brata poważnie wpłynęły na jego życie. W latach 357-359 odbył wielką podróż po ośrodkach życia pustelniczego i mniszego na Wschodzie: Egipcie, Palestynie, Syrii i Mezopotamii. Po powrocie postanowił poświęcić się życiu zakonnemu: rozdał swoją majątność ubogim i założył pustelnię w Neocezarei (obecnie Niksar w Turcji) nad brzegami rzeki Iris.

W TYM NUMERZE:

ŚW. BAZYLI	2
DNI MŁO- DZIERŻY	3
PIELGRZYM- KI	4
RIP	5
ATAK NA LWÓW	6
KATECHEZA	7
UROCYSTOŚĆ W TARTAKO- WIE	8
ŚW. WE WRZEŚNIU	9- 18
TALENTY NASZEJ PA- RAFII	19

Niebawem przyłączył się do niego św. Grzegorz z Nazjanzu. Razem sporządzili wówczas zestaw najcenniejszych fragmentów pism Orygenesusa (*Filokalia*). Tam również Bazyli zaczął pisać swoje *Moralia* i swój *Asceticon*, czyli zarys przyszłej reguły bazylian-skiej, która miała ogromne znaczenie dla rozwoju wspólnotowej formy życia zakonne-go na Wschodzie.

Bazyli jest jednym z głównych kodyfikatorów życia zakonnego zarówno na Wschodzie, jak i na Zachodzie chrześci-janstwa (miał ogromny wpływ na św. Benedykta z Nur-sji). Ideałem życia monastycznego Bazylego była brater-ska wspólnota, która poświęca się ascezie, medytacji oraz służy Kościołowi zarówno poprzez naukę wiary (poznawanie tajemnic Objawienia i obronę przeciw here-zjom), jak i w działalności duszpasterskiej i charytatywnej. W 360 roku Bazyli wziął udział w synodzie, który odbył się w Konstantynopolu, a w dwa lata potem był świadkiem śmierci metropolity Cezarei Kapadockiej, Dioniusa. Jego następca, Euzebiusz, udzielił mu w 364 r. święceń kapłań-skich. Po śmierci tegoż metropolity Bazyli został wybrany jego następcą (370). Jako arcybiskup Cezarei wykazał ta-lent męża stanu, wyróżniał się także jako doskonały administrator i duszpasterz, dbały o dobro swojej owczarni. Bronił jej też niezmordowanie żywym słowem i pismem przed skażeniem herezji ariańskiej. Rozwinął w swojej diecezji szeroką działalność do-broczynną, budując na przedmieściach Cezarei kompleks budynków na potrzeby bied-nych i podróżujących (tzw. Bazyliada). Był człowiekiem szerokiej wiedzy, znakomitym mówcą, pracowitym i miłosiernym pasterzem. Zmarł 1 stycznia 379 r. Jego relikwie przeniesiono wkrótce do Konstantynopola wraz z relikwiami św. Grzegorza z Nazjanzu i św. Jana Chryzostoma. Obecnie znajdują się one w Brugii (Belgia), przewiezione tam przez Roberta II Jerozolimskiego (1065-1111), hrabiego Flandrii, uczestnika wypraw krzyżowych. Część relikwii znajduje się we Włoszech: głowa w Amalfi koło Neapolu, a ramię w kościele S. Giorgio dei Greci w Wenecji.

Św. Bazyli razem z pozostałymi ojcami kapadockimi (Grzegorzem z Nazjanzu i Grze-gorzem z Nyssy) gorliwie zwalczał herezję ariańską i ustalił treść dogmatu o Trójcy Świętej („jedna natura, trzy hipostazy” – jeden Bóg w trzech Osobach). Pozostawił bo-gatą spuściznę literacką: szereg pism dogmatyczno-ascetycznych, homilii i 350 listów. Poprzez swój *Asceticon* stał się ojcem i prawodawcą monastycyzmu wschodniego. Jest twórcą liturgii wschodniej (tzw. bizantyńskiej). W Kościele Wschodnim doznaje czci jako jeden z czterech wielkich Ojców Kościoła. Na 1600-lecie śmierci św. Bazylego w dniu 2 stycznia 1980 roku papież św. Jan Paweł II ogłosił list apostolski *Patres Eccle-siae*. Bazyli jest patronem bazylianów i sióstr św. Krzyża.

ARCHIDIECEZJALNE DNI MŁODZIEŻY

Archidiecezjalny Zjazd Młodzieży we Lwowie to wyjątkowe wydarzenie religijne skierowane do młodych ludzi pragnących pogłębić swoją wiarę, zacieśnić więzi z Bogiem oraz nawiązać relacje z rówieśnikami. W malowniczym otoczeniu Brzuchowic, w atmosferze modlitwy, refleksji i radości, gromadzi się młodzież z różnych parafii i wspólnot. Organizatorzy proponują im możliwość wspólnej modlitwy, udziału w warsztatach, konferencjach i spotkaniach formacyjnych. Celem wydarzenia jest rozwój duchowy młodzieży oraz zachęcenie ich do aktywnego uczestnictwa w życiu Kościoła.

Program Dni Młodych łączy duchowy wzrost z twórczym rozwojem, oferując inspirujące konferencje prowadzone przez zaproszonych gości, duszpasterzy i kreatywne warsztaty, wspólne celebracje, obejmujące codzienne Eucharystie, adoracje, a także czas na integrację, rozmowy i dzielenie się doświadczeniami. Ważnym elementem wydarzenia jest także wspólna modlitwa o pokój oraz jak brzmiało tegoroczne hasło wydarzenia „Być apostołem Nadziei”, dlatego wiele treści młodzież usłyszała również na temat nadziei.

Takie Spotkania dają młodzieży przestrzeń do wyrażenia swojej wiary, zadawania pytań oraz poszukiwania odpowiedzi na wyzwania, przed którymi stoją w codziennym życiu. Wspólne uczestnictwo w modlitwach, sakramentach oraz warsztatach pomaga budować silną tożsamość chrześcijańską i zbliża młodych do Chrystusa oraz siebie nawzajem.

Trzydniowe Archidiecezjalne Dni Młodzieży (ADM), zgromadziły młodzież z różnych parafii Kościoła rzymskokatolickiego we Lwowskiej Archidiecezji, również wiele młodych chłopców i dziewczyn z naszej parafii katedralnej miało możliwość być i cieszyć się radosną atmosferą Dni Młodzieży. W zaproponowanym planie jak wspominają uczestnicy ADM nie zabrakło w miłej i radosnej atmosferze sportowych zajęć, różnego rodzaju warsztatów, które między innymi poruszały temat wojny, jak radzić sobie z emocjami, lękiem i różnego rodzaju problemami i troskami, które nosi w sobie współczesny młody człowiek.

Dla wielu osób – jak sami zaświadczyli - najbardziej poruszającym momentem była piątkowa adoracja, podczas której wszyscy oddawali cześć Bogu śpiewem, modlitwą uwielbienia oraz w ciszy, doświadczając głębokiej duchowej jedności.

Drugiego dnia w Brzuchowicach oprócz młodzieży, która liczyła mniej więcej 500 osób, zgromadziło się wiele kapłanów i osób konsekrowanych. Dwa razy do roku na kongregację do Brzuchowic zaprasza duchowieństwo ks. Arcybiskup Mieczysław Mokrzycki. W drugim dniu również wielką cześć oddajemy bł. Jakubowi Strzeżmie, którego relikwię znajdują się u nas w Bazylice Metropolitalnej. W tym dniu swoje słowo do zebranych skierował ksiądz biskup Charkowsko – Zaporoskiej diecezji Pawło Gonczaruk przypominając, że zdołamy przeżyć wojnę tylko kiedy zbliży-

my się do Boga, a w głębszym zanurzeniu się w relacji z Nim - przetrwamy wszystko.

W konferencji przypomniał również o godności osoby ludzkiej. Zachęcał do uczenia się myśleć i nie dawać się pochłonać współczesnym ideologiom, które w swej istocie godzą na wolność człowieka i na jego godność.

Wiele osób wspominających Dni Młodości mówiło, że Msze święte, odprawiane każdego dnia, stanowią źródło ich duchowej siły umacnia w wierze i we wzajemnym trwaniu w jedności.

Na zakończenie Spotkania w Brzuchowicach młodzi otrzymują błogosławieństwo i zostają posłani do swojej codzienności. Uczestnicy wracają do swoich parafii z nową duchową siłą, pełni inspiracji i motywacji do dalszego działania w duchu chrześcijańskim. Zjazd nie kończy się jedynie na wspólnie spędzonym czasie – jest impulsem do podjęcia nowych wyzwań, zaangażowania w życie Kościoła i dzielenia się swoją wiarą z innymi. Czemu przykładem było, iż wiele osób młodych podjęło się być „Apostołem nadziei” poprzez codzienne odmawianie ku temu przeznaczonej modlitwy oraz świadczanie o nadziei w świecie. Takie Zjazdy pozostawiają trwałe ślady w sercach młodych ludzi, umacniając ich w wierze i wspólnotę.

W naszej wspólnoty parafialnej również jest wiele możliwości do formacji młodzieży. Co tygodnia odbywają się spotkania w każdy poniedziałek po Mszy świętej wieczornej o 18.30.

Велике паломництво Миру до Ізраїлю Програма (30/09/24-06/10/24)

	Зустріч в аеропорту Якщо буде час - переїзд до пляжу Середземного моря. Взяти до ручної поклажі купальні костюми. Переїзд до Вифлему. Відвідування паломницького центру. Церква Різдва Христового. Літургія - Молодичий готел - місце годування Богомемовля. Трансфер до готелю. Вечера. Нічліг.
	Ранній виїзд на туру Тавор (опція) - в 5:45 ранку. Літургія - Переїзд до Назарету. Храм Благовіщення. Кана Галілейська - місце першого чуда Ісуса Христа - перетворення води на вино. Переїзд до Галілейського моря. Табха - церква примноження хлібів та риб. Мета Кресті - церква Першої Петра. Гора Блаженств - місце натрійної проповіді Ісуса Христа. Лодка по Кіперету (Галілейське море) (опція). Трансфер до готелю. Вечера. Нічліг.
	Сніданок. Переїзд до Срусалиму. Олівна гора. Монастир "Pater poster". Панорама Срусалиму. Церква "Domini Flevit" (Сльоза Господа). Літургія - Церква гробниці Діви Марії. Гетсиманський сад. Місце моління про Чашу страждань. Храм всіх Націй. Гора Сіон. Світлина Тайної Вечері, де Спаситель вперше здійснив тайство Сахаристії. Тут же в день П'ятдесятинні відбулося зішестя Духа Святого на апостолів. Абатство Дорміціон. Могила царя Давида. Трансфер до готелю. Вечера. Нічліг.
	Сніданок. Старе місто Срусалима. Церква Різдва Пречистої Діви Марії. Via Dolorosa. Хресний шлях. Літургія - Храм Гробу Господнього та його святині - Голгофа, камінь помазання, Гроб Господній. Вільний час. Єврейський квартал. Стіна Плачу. Трансфер до готелю. Вечера. Нічліг.
	Сніданок. Ейн Карем - джерело винограднику. Літургія - Церква відвідування. Місце зустрічі Діви Марії та св. Єлизавети. Батьківщина і місце Різдва св. Іоана Предтечі. Трансфер до готелю. Вечера. Нічліг.
	Сніданок. Церква Поле пастушків. Літургія - Монастир св. Герасима Йорданського. Хрещення в річці Йордан. Пляжний відпочинок на Мертвому морі. Трансфер до аеропорту.

Загальна вартість туру складає:
3* готель (м.Віфлієм) – 880 дол.США;
4* готель (м.Віфлієм) – 925 дол.США;
4* готель (м.Срусалим) – 995 дол.США;

Вартість від 880\$ включає:	Додатково оплачується:
Проживання в готелі Віфлієм (3* - 510\$);	Страховка;
Авіаквитки Київ-Тель-Авів (RT - 250 \$);	Факсультатив: обід з рибною св. Петра (20\$/особа),
Харчування - сніданок, вечеря;	прогулянка по Галілейському морю (10\$/особа);
Транспортне обслуговування;	Особисті витрати;
Екскурсійне обслуговування згідно програми (50\$);	Харчування не передбачене програмою туру
Трансфер Львів-Аеропорт (ОВ) 70\$;	

ШКОЛА ФОРМАЦІЇ ДУШПАСТИРІВ МОЛОДІ 2024/25

- 17-19 ЖОВТНЯ 2024 – БЕРДИЧІВ
- 6-8 ЛЮТОГО 2025 – БРЮХОВИЧИ (ЛЬВІВ)
- 15-17 ТРАВНЯ 2025 – ВОРЗЕЛЬ (КИЇВ)

УЧАСНИКИ:

СВЯЩЕНИКИ, БОГОПОСВЯЧЕНІ ОСОБИ, АНИМАТОРИ МОЛОДІ
(18 Р. І ПРИНАЙМНІ РІК ПРАЦІ АНИМАТОРОМ В ПЕВНІЙ ГРУПІ!)

ФОРМАТ:

ОДНОРІЧНИЙ ЦИКЛ: 3 З'ЇЗДИ В РІК (ВЕСНА, ОСІНЬ, ЗИМА)

ТЕМИ:

- I – МОЛОДЬ, СУСПІЛЬСТВО, ВІРА ТА ЦЕРКВА В УКРАЇНІ
- II – ДУШПАСТІРСТВО ТА ДУХОВНИЙ СУПРОВІД МОЛОДІ
- III – БІБЛІЯ ТА МУЛЬТИМЕДІА В ДУШПАСТІРСТВІ МОЛОДІ

УВАГА!

КІЛЬКІСТЬ УЧАСНИКІВ ОБМЕЖЕНА
ОБОВ'ЯЗКОВА РЕЄСТРАЦІЯ!

✉ juvanima@ukr.net

☎ 06 71210626 – О. ЮСТИН КОПИТКО OFM

🌐 JUVANIMA.ORG.UA/SKOLA_DUSHPASTIRIV_MOLODI

**ПЕРЕДШЛЮБНІ НАУКИ
ВЕРЕСЕНЬ - ЖОВТЕНЬ 2024**

БУДЬ ВІДПОВІДАЛЬНИМ
У СВОЄМУ ВИБОРІ

<p>О. РОМАН БРОДА 24.09.2024 Подружжя – це покликання</p> <p>П. ЯНИНА АНДРЕЙЧУК 01.10.2024 Відповідальність за дарунок нового життя</p> <p>С. ГЕЛЕНА ГОНГАЛО 08.10.2024 Розмова, діалог, спілкування</p> <p>О. ЯЦЕК КОЦУР 15.10.2024 Подружжя – це Божий задум любові</p> <p>П. МАРІЯ ТИМОШЕНКО 22.10.2024 Як розв'язувати конфлікти? Подружжя у щасті та нещасті</p>	<p>П. ВІТА ЯКУБОВСЬКА 27.09.2024 Від симпатії до подружньої любові</p> <p>О. АНДРІЙ БЕЗКОРОВАЙНИЙ 04.10.2024 Відповідальне батьківство</p> <p>О. СЛАВОМИР БИСТРИ 11.10.2024 Подружжя присяга - що означає?</p> <p>П. ЯНИНА АНДРЕЙЧУК 18.10.2024 Заперечення відповідального батьківства (злочини супроти життя)</p> <p>О. РОМАН БРОДА 25.10.2024 Зустріч з батьками</p>
--	--

О. РОМАН БРОДА 29.10.2024
Сповідь – акт примирення. Чисте серце рятує подружжя

ІНФОРМАЦІЯ

Передподружні науки відбуваються у вівторки та п'ятниці о 19:30 год. в конференцзалі св. Йосифа Більчевського, Римокатолицька Базилика Успіння ПДМ Львів – Пл. Катедральна, 1

О. РОМАН БРОДА Тел.: 096-667-59-21 www.lwowskabazylika.org.ua

ZAPRASZAMY

**DO
ŚWIETLICY
PRZY
PARAFII
KATEDRALNEJ**

**ŚWIETLICA CZYNNA:
OD PONIEDZIAŁKU DO PIĄTKU W GODZ. 13.00 - 18.00**

**ZAPEWNIAMY POMOC W ODRABIANIU LEKCJI
ORAZ ZAJĘCIA DODATKOWE**

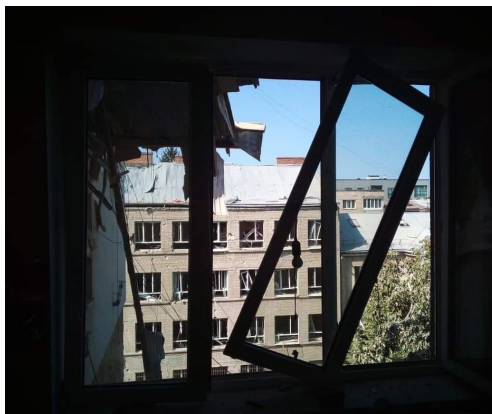
**ZAINTERESOWANYCH
PROSIMY
O KONTAKT Z S.LIDIA
+380971031808**

Ze smutkiem zawiadamiamy o śmierci śp. Pani Włodzimierzy Sywyk, długoletniej parafianki naszej Katedry. Każda poranna msza od wielu lat niezależnie od pory roku czy pogody była dla pani Włodzi codziennym porannym obowiązkiem. Pamiętamy o Tobie, droga pani Włodziu, dziękujemy za to, żeś modliła się za nas, za naszą parafię, za pokój w Ojczyźnie. Będziemy modlić się za Ciebie, aby Jezus Chrystus zabrał Cię do mieszkania które przygotował dla Ciebie w Niebie.

Wieczny odpoczynek racz jej dać, Panie, a światło wiekuiste niechaj jej świeci!

Do zobaczenia w Niebiańskiej Ojczyźnie!

Na skutek ataku rakietowego na Lwów, który miał miejsce 4 września jedna rodzina z naszej parafian ma uszkodzone mieszkania - wybite okna, zniszczone meble. Wdzięczni Bogu, że nikomu z człon-

ków rodziny nic się nie stało i nikt nie doznał poważnych obrażeń, chcemy zachęcić was wesprzeć finansowo prace remontowe w mieszkaniu rodziny Kompanowiczow. Pani Wiktoria pracuje w naszej świetlicy parafialnej, pan Dariusz jest znanym we Lwowie przewodnikiem wycieczek a ich czwórka dzieci gra i śpiewa w naszej scholce parafialnej. Okażmy solidarność I wyciągnijmy pomocną dłoń do naszych bliźnich w tym trudnym dla nich czasie.

Поповнення за реквізитами:

Отримувач: Компанович Магдалена Дарюшівна

IBAN: UA173220010000026208344585602

ПН/ЄДРПОУ: 3863806643

Призначення платежу: Поповнення рахунку

Metodyka nauczania języka polskiego jako obcego - GRAMATYKA

Rozszerzenie modułu gramatycznego kursu **“Nauczanie języka polskiego jako obcego”**

**kurs e-learningowy
ze spotkaniami na żywo
od 14 października 2024!**

prowadzenie

Magdalena Dębowska

www.odnswp.pl

KATECHEZA 2024-2025

Dzieci i młodzież zapraszamy na katechezy, które rozpoczną się 14 września! Katechezy prowadzone będą w 2 językach . Ci którzy nie uczestniczyli w katechezach w naszej parafii prosimy o zapisanie się w zakrystii.

s. Lidia

1 - 2 klasa w niedzielę o 9.30

po mszy o 10.15 **najmłodsi** (około 11.15)

ks. Jan

3 klasa w sobotę o 11.00

4 - 5 klasa w sobotę o 14.00

6 - 7 klasa w sobotę o 16.30

10 - 11 klasa w sobotę o 17.30

ks. Roman

3 klasa w sobotę o 11.00

4 - 5 klasa w sobotę o 14.00

6 - 7 klasa w sobotę o 16.30

10 - 11 klasa w sobotę o 17.30

ks. Krzysztof

8 - 9 klasa w sobotę o 13:15

 Katecheza dla dzieci na świetlicy we wtorek o 17.00

 Spotkanie ministrantów w sobotę o 15.00

 Spotkanie scholi w sobotę o 15.15

 Spotkanie młodzieży w poniedziałek o 17.00

**ZAPROSZENIE DO TARTAKOWA
NA UROCZYSTOŚCI KU CZCI ŚWIĘTEGO MICHAŁA ARCHANIOŁA
29 września 2024 roku**

„Święty Michale Archaniele, wspomagaj nas w walce, a przeciw niegodziwości i zasadzkom złego ducha bądź naszą obroną”.

Umiłowani Bracia i Siostry!

Przywołując dzisiaj te słowa, pragnę powierzyć w tym trudnym czasie, jakim jest trwająca wojna, nasz Kościół, a szczególnie Archidiecezję Lwowską, Świętemu Michałowi Archaniołowi.

W Piśmie Świętym nazywany jest On „jednym z przedniejszych książąt nieba” (Dn 13, 21), obrońcą ludu (Dn 12, 1) i pogromcą Smoka-szatana (Ap 12, 7). W Tradycji Kościoła występuje Święty Michał Archanioł jako wykonawca planów Bożych. Uznaje się, że to On, jako Książę Aniołów, ma klucze do nieba, jest aniołem sądu i kar Bożych, a także aniołem Bożego miłosierdzia.

Wpatrując się w te Jego przymioty i wielką odwagę z jaką wystąpił do walki ze złem, trzeba nam wzywać Jego wstawiennictwa w modlitwie o pokój i zakończenie wojny. Podczas tegorocznego odpustu w Berdyczowie, Sekretarz Stanu Stolicy Apostolskiej, kardynał Pietro Parolin, poświęcił dla każdej diecezji w Ukrainie przywiezione z Sanktuarium w Gargano (Włochy), miejsca objawień Świętego Michała Archanioła, wierne kopie czczonej tam figury. Powiedział wówczas do nas: „Wpatrujcie się w odwagę Świętego Michała Archanioła. To On wskazuje, że zwycięstwo przychodzi od Boga. Niech zatem poprzez postawę wiary i zawierzenia Opatrzności Bożej dokonuje się w Was zwycięstwo dobra nad złem”.

W naszej Archidiecezji poświęcona figura Świętego Michała Archanioła znajdzie swoje miejsce kultu w Sanktuarium Matki Bożej w Tartakowie. To tam w niedzielę 29 września, nastąpi przyjęcie figury i jej instalacja.

Zapraszam Was wszystkich na tę uroczystość. Jednocześnie zdaję sobie sprawę, że wielu z Was ze względu na trudne czasy nie będzie mogło przyjechać. Liczę natomiast na obecność wielu wiernych wraz z duchowieństwem i osobami zakonnymi z pobliskich parafii i sąsiadujących dekanatów. Tych, którym nie uda się dotrzeć do Tartakowa, proszę o duchową łączność. Czuwajcie w swoich kościołach na modlitwie, aby w ten sposób jedna wiara i pragnienie pokoju połączyło nas i stało się zwycięską siłą nad złem.

Szczegółowy plan uroczystości w Tartakowie będzie miał następujący porządek:

14⁰⁰ gromadzimy się w wyznaczonym miejscu w centrum Tartakowa na powitanie figury, po którym w uroczystej procesji przejdziemy do kościoła;

14³⁰ Nabożeństwo zakończenia Nowenny do Świętego Michała Archanioła;

15⁰⁰ Msza Święta, po niej wystawienie Najświętszego Sakramentu, śpiew Suplikacji i błogosławieństwo.

Wszystkim na ten szczególnie ważny dzień z serca błogosławię i wzywam Was do wielkiego świadectwa wiary. Niech pokój zapanuje w nas, aby mógł zapanować w Ojczyźnie naszej.

Lwów, dnia 20 września 2024 roku

N. 535/2024

+ Mieczysław Mokrzycki
Arcybiskup Metropolita Lwowski

ŚWIĘCI I BŁOGOSŁAWIENI W LITURGII WE WRZEŚNIU

1 września – wspomnienie św. Idziego, opata, patrona kulawych.

Św. Idzi prawdopodobnie pochodzi z Prowansji i był opatem jakiegoś klasztoru nad Rodanem. Legenda datująca się z X wieku opowiada, że był potomkiem greckiego rodu królewskiego, żył na przełomie VII i VIII wieku. Znany był w kraju ojczystym z powodu pobożności i wiedzy. Nie pragnął jednak podziwu i sławy, a nawet obawiał się ich. Chciał pędzić życie z dala od ludzi i uciech tego świata. Opuścił więc dom i pożegłował do Francji. Najpierw przebywał w pustelni w pobliżu ujścia Rodanu, potem przeniósł się nad rzekę Gard, a w końcu osiadł w diecezji Nimes. Wiele lat przebywał w zupełnej samotności, rozmawiając tylko z Bogiem. Wkrótce jednak po całej Francji rozeszła się wieść o cudach przez niego dokonywanych. Popularność świętego pustelnika wciąż rosła. Król darzył go wielkim szacunkiem. Ta sama legenda głosi, że król, bawiąc na polowaniu, zapędził się za oswojoną łanią, która żywiła świętego, odnalazł go i zbudował mu klasztor, gdyż św. Idzi nie dał się namówić do porzucenia swojej samotni. Przyjął do niej wszakże kilku uczniów, tworząc w ten sposób początek wspólnoty zakonnej. Zachowywała ona ustaloną przez niego regułę. Później zakon przyjął regułę św. Benedykta. Św. Idzi zmarł prawdopodobnie około roku 712. Był jednym z najpopularniejszych świętych średniowiecza; wiele kościołów, również w Polsce, wzniesiono pod jego wezwaniem.

2 września – wspomnienie św. Ingridy Szwedzkiej, dziewicy

Urodziła się w Kanninge, w Szwecji, w XIII wieku. Jej wychowaniem duchowym zajmował się Piotr z Dacji, dominikanin. W roku 1281 założyła w Kanninge klasztor św. Marcina, pierwszy w Szwecji klasztor dominikanek. Zmarła w roku 1282. Cuda następujące po śmierci św. Ingridy przypisywano jej wstawiennictwu. Wywołały one powszechny kult świętej. W roku 1405 rozpoczął się proces kanonizacyjny. Biskupi szwedzcy przedstawili sprawę na soborze w Konstancji. W latach 1416-1417 przeprowadzono w Szwecji badania, ale ich wyniki nie były przekonujące. W roku 1497 sprawa została wznowiona. W roku 1507 przy relikwiach św. Ingridy uroczyste odprawiano Msze św. i różne nabożeństwa. Wydaje się jednak, że formalna kanonizacja nigdy nie miała miejsca. Podczas Reformacji kult św. Ingridy wygasł, jej relikwie przepadły. Zniszczony też został klasztor, którego była założycielką.

3 września – wspomnienie św. Grzegorza Wielkiego, papieża i doktora Kościoła, patrona nauczycieli.

Św. Grzegorz urodzony w Rzymie około roku 540, był synem św. Sylwii i patrycjusza Gordiana, który później wyrzekł się świata i został jednym z siedmiu diakonów Rzymu. Św. Grzegorz otrzymał gruntowne wykształcenie. W roku 574 cesarz Justyn Młodszy mianował go prefektem Rzymu. Po śmierci ojca św. Grzegorz zbudował sześć klasztorów na Sycylii. Siódmy klasztor benedyktynów św. Andrzeja założył we własnym domu w Rzymie. Tutaj w roku 575 przywdział habit zakonny. Po śmierci Pelagiusza kapłani i lud jednomyślnie wybrali św. Grzegorza papieżem. Swoją działalnością zasłużył sobie na miano Wielkiego. Jego pracowitość i zapał religijny znane były w całym ówczesnym świecie. Pozyskał Longobardów ariańskich dla Kościoła, przywiązał Franków do Stolicy Apostolskiej, wysłał opata Augustyna z gronem misjonarzy na misje do An-

głów. Był ojcem i jakby drugim fundatorem życia i pracy benedyktyńskiej. Wobec roszczeń patriarchów konstantynopolitańskich określił dobitnie prymat rzymski, mianując się jednak tylko „sługą sług Bożych – servus servorum Dei”. Przez mądre administrowanie majątkiem Kościoła położył podwaliny pod „dziedzictwo Piotrowe – patrimonium Petri”, zaczątek Państwa Kościelnego. Uczestniczył gorliwie w życiu Kościoła. Mimo cierpień fizycznych i niezliczonych zajęć, znajdował czas na pisanie. Jest autorem wielu dzieł o ogromnej wartości. Do najcenniejszych należą: listy, homilie, „Moralia” (moralność chrześcijańska na tle księgi Joba), „Regula Pastoralis” (nauka o duszpasterzowaniu), „Dialogi” (żywoty świętych). Zawdzięczamy mu także wspaniałe opracowanie liturgii Mszy św. i innych nabożeństw. Jest jednym z czterech wielkich doktorów zachodniego Kościoła rzymskokatolickiego. Zmarł 12 marca 604 roku.

5 września – wspomnienie św. Bertina, zakonnika.

Św. Bertin urodził się we Francji na początku VII wieku. Życie zakonne rozpoczął w opactwie Luxeuil, które wówczas kierowało się surową regułą św. Kolumbana. Około roku 639 św. Bertin wraz z dwoma innymi mnichami przyłączył się do św. Omera, biskupa, który od dwu lat nauczał religii Chrystusowej w pogańskim kraju otaczającym dzisiejsze Pas-de-Calais. Tam święci misjonarze założyli najpierw jeden klasztor, a po ośmiu latach drugi, pod wezwaniem św. Piotra. Św. Bertin był jego przełożonym przez blisko sześćdziesiąt lat. On to sprawił, że działalność klasztoru stała się znana. Z biegiem czasu wokół murów klasztoru powstało miasto St. Omer, po śmierci zaś św. Bertina klasztor nazwano jego imieniem. Św. Bertin prowadził bardzo surowy tryb życia. Odbывał liczne podróże. Miał wielu uczniów, którzy za jego przykładem gorliwie przekazywali ludziom zasady wiary Chrystusowej. Jednemu z nich, św. Winnokowi, polecił założyć klasztor w Wormhoudt, niedaleko Dunkierki; imię św. Winnoka figuruje w wielu średniowiecznych kalendarzach angielskich. Św. Bertin zmarł w bardzo późnym wieku.

6 września – wspomnienie bł. Bertranda z Garrigi, kapłana.

Urodzony we Francji w drugiej połowie XII wieku, bł. Bertrand wychował się u sióstr cysterek. Tutaj dowiedział się o niebezpieczeństwie, jakie dla Kościoła stanowiła herezja albigensów, bardzo w owym czasie żywotna. Postanowił więc zostać kapłanem, po czym wraz z grupą cystersów udał się na południe Francji, by naprawiać zło wyrządzone przez działania heretyków. W roku 1208 jednakże legat cystersów został zamordowany, upadła także krucjata Szymona de Montfort, bł. Bertrandowi zabrakło współpracowników do dalszej, pokojowymi środkami prowadzonej, walki z herezją. Na szczęście wkrótce zetknął się ze św. Dominikiem, który poświęcał się temu samemu celowi: przeciwstawianiu się herezji poprzez modlitwę, posty i głoszenie Prawdy Bożej. W roku 1215 bł. Bertrand znalazł się w gronie sześciu kapłanów, którzy pod przewodnictwem duchowym św. Dominika utworzyli zakon kaznodziejów (dominikanów). Bł. Bertrand został przełożonym jednej z ośmiu prowincji tego zakonu, obejmującej Prowansję. Przez ostatnie dziewięć lat aktywnego życia głosił nieprzerwanie wiarę w południowej Francji. W Marsylii założył ogromny klasztor. We wszystkim starał się naśladować swego umiłowanego mistrza, św. Dominika; podobnie jak on spędzał wiele czasu na modlitewnym czuwaniu, zachowywał posty i poddawał się praktykom pokutnym. Po śmierci bł. Bertranda mówiono o nim, że był wiernym odbiciem swego nauczyciela i duchowego ojca.

7 września – wspomnienie św. Melchiora Grodzieckiego, kapłana i męczennika
Melchior urodził się w Cieszynie w roku 1582. Wstąpił do Towarzystwa Jezusowego i jako kapłan tego zakonu pracował w Pradze i w Koszycach. W Koszycach działali razem z nim Stefan Pongracz, jezuita z Węgier, oraz Marek Kriż, kanonik ze Strzygomia. Jerzy Rakoczy, zdobywszy Koszyce, uwięził tych kapłanów i po torturach kazał ich zamordować 7 września 1619 roku.

8 września – Święto Narodzenia Najświętszej Maryi Panny

Przeszło dwadzieścia jeden wieków temu w małej galilejskiej wiosce Nazaret żyli pobożni małżonkowie z rodu Dawidowego, którzy nazywali się Joachim i Anna. Byli w podeszłym wieku i już prawie stracili nadzieję, że Bóg pobłogosławi ich dzieckiem. Spełniło się jednak ich najgorętsze pragnienie: doczekali się narodzin córki, której dali imię Maryja. To Ona po wszystkie czasy jest „błogosławiona między niewiastami”. To ona zostanie wybrana spośród wszystkich ludzi, by być Matką Jezusa Chrystusa, Syna Bożego, który stał się Człowiekiem i przyszedł na świat dla naszego zbawienia.

9 września – wspomnienie bł. Anieli Salawy, dziewicy

Aniela Salawa urodziła się 9 września 1881 roku w podkrakowskiej wsi Siepraw. W 1897 roku udała się do Krakowa i pracowała jako służąca. Zrozumiała, że Bóg wskazuje jej drogę całkowitego poświęcenia się dla bliźnich w stanie świeckim i ciągłego wyrzeczenia. Wstąpiła do Trzeciego Zakonu Świeckiego św. Franciszka i żyła w głębokim zjednoczeniu z Chrystusem. Została obdarzona przeżyciami mistycznymi, o których wspomina w Dzienniku pisany na polecenie spowiednika. Zmarła w Krakowie dnia 12 marca 1922 roku.

10 września – wspomnienie św. Mikołaja z Tolentino, kapłana, patrona marynarzy

Urodzony w St. Angelo we Włoszech, w roku 1245, św. Mikołaj od najmłodszych dzieciństwa odznaczał się niewinnością i wieloma innymi cnotami. Jako student wyróżniał się także spośród otoczenia i to spowodowało, że powołano go do kanonii przy kościele Naszego Zbawcy. Możliwość stałej służby Bożej sprawiała mu wielką radość. Wkrótce potem – wysłuchawszy kazania pewnego augustianina na temat próżności świata – poczuł powołanie zakonne. Wstąpił więc do klasztoru augustianów w Tolentino, małym mieście w Państwie Papieskim. Odtąd był nazywany Mikołajem z Tolentino. Złożywszy śluby zakonne przed ukończeniem osiemnastego roku życia, poświęcił się całkowicie Bogu. Zadziwiająca była jego pokora i łagodność. Na polecenie przełożonych przebywał kolejno w kilku klasztorach swego zakonu. W jednym z nich – w klasztorze Cingole – otrzymał z rąk biskupa Osimo święcenia kapłańskie. Ostatnie trzydzieści lat życia spędził w Tolentino. Jego gorliwość w pracy duszpasterskiej przyniosła znakomite owoce. Bóg pobłogosławił go wieloma łaskami, obdarzył zdolnościami kontemplacji, choć nie oszczędził cierpień i chorób. Św. Mikołaj zmarł 10 września 1305 roku.

11 września – wspomnienie św. Adelfa, biskupa

Św. Adelf, dziesiąty z kolei biskup Metz, żył w V wieku. Opowieść o nim zawarta jest w zbiorze apokryfów i legend spisanych w IX wieku pod tytułem „Życie”. Św. Adelf pochodził ze znakomitej rodziny burgundzkiej. Na krótko przed jego przyjściem na świat jego matce Beatryczy ukazał się we śnie anioł i pozdrowił ją słowami: „Witaj, umiłowana przez Boga”, zapowiedział: „Ciesz się, ponieważ poczniesz i wydasz na świat nowego Pawła, biskupa Adelfa”. Proroctwo to spełniło się całkowicie.

12 września – wspomnienie Najświętszego Imienia Maryi

Święto Imienia Maryi przypomina zwycięstwo odniesione nad Turkami pod Wiedniem w roku 1683 przez króla Jana III Sobieskiego i sprzymierzone wojska chrześcijańskie.

13 września – wspomnienie św. Jana Chryzostoma, biskupa i doktora Kościoła, patrona kaznodziejów

Św. Jan zwany Chryzostomem (Złotoustym), z powodu swoich zdolności krasomówczych, przyszedł na świat w Antiochii około roku 354. Rodzice jego byli chrześcijanami. Ojciec wcześniej go odumarł. Matka odznaczała się wielką cnotliwością. Św. Jan studiował retorykę u Libaniasza, poganina, słynnego w tym okresie mówcy. Od roku 374 pędził żywot pustelnika w górach w pobliżu Antiochii. W roku 386 jednak ze względu na słaby stan zdrowia musiał wrócić do rodzinnego miasta, gdzie otrzymał święcenia kapłańskie. W roku 398 wyniesiono go do godności biskupa Konstantynopola. Ten wybitny, mądry człowiek był prawdziwą ozdobą Kościoła. Wyróżniał się zdecydowanie spośród otoczenia, toteż miał wielu niechętnych sobie ludzi, także wśród przedstawicieli stanu duchownego. Szczególną nieprzychylnością odnosił się doń Teofil, patriarcha Aleksandrii, który zresztą przed śmiercią okazał skruchę z tego powodu. Największym jednakże wrogiem św. Jana była cesarzowa Eudoksja oburzona śmiałością jego przemówień. Na pseudosoborze wniesiono przeciw św. Janowi liczne oskarżenia i zesłano go na wygnanie. Tutaj znosił wiele cierpień, ale wzorem św. Pawła, którego podziwiał, znajdował spokój i szczęście. Wielką pociechą stała się dla niego pewność, że papież pozostał jego przyjacielem i czynił dla niego wszystko, co leżało w jego mocy. Wrogów św. Jana nie zadowoliły jednakże cierpienia, które mu zadali. Wygnano go na dalekie krańce cesarstwa, do Pytios w Kolchidzie. Zmarł w drodze do tego miasta, 14 września 407 roku.

14 września – święto Podwyższenia Krzyża Świętego

Kiedy święte Ciało Jezusa zdjęto z krzyża i złożono w grobie na Kalwarii, krzyż, na którym umarł wrzucono do rowu lub studni i pokryto kamieniami i ziemią tak, ażeby zwolennicy Ukrzyżowanego Odkupiciela nie mogli go znaleźć. Prawie trzy wieki później, w roku 312, Konstantyn Wielki, chociaż nie był chrześcijaninem, podczas bitwy z Maksencjuszem o tron cesarstwa rzymskiego modlił się do Boga chrześcijańskiego, ażeby mu pomógł pokonać przeciwnika. I wówczas ukazał się na niebie świetlisty krzyż czy monogram Chrystusa, otoczony napisem: „Pod tym znakiem zwyciężysz”. Umieściwszy znak krzyża na sztandarze, Konstantyn rzeczywiście odniósł zwycięstwo, pobiwszy Maksencjusza na moście Milwian 28 października 312 roku. Zostawszy cesarzem rzymskim, umieścił znak chrześcijaństwa na sztandarach i tarczach swoich żołnierzy. W roku 326 jego matka, św. Helena, odnalazła w Jerozolimie krzyż Chrystusowy. Pamiątkę tego zdarzenia obchodzimy 3 maja. W roku 614 Chozroes II, władca Persji, najechał Syrię i Palestynę; zajął i spustoszył Jerozolimę, wywożąc wraz z innymi skarbami wielką relikwię: krzyż. Jednakże cesarz Herakliusz stanąwszy na czele dużej armii pokonał Persów i zmusił ich do oddania Świętego Krzyża, który w roku 629 z wielką czcią odwiózł do Jerozolimy. Kiedy dotarł do bram miasta, zdjął strojne szaty, odłożył insygnia cesarskie i boso, ubrany w wór pokutny zaniósł krzyż na Górę Kalwarię i umieścił z powrotem w kościele Świętego Grobu. Wydarzenie to Kościół upamiętnił, ogłaszając dzień 14 września świętem Podwyższenia Krzyża Świętego.

15 września – wspomnienie Najświętszej Maryi Panny Bolesnej

Celem tego święta jest przypomnienie istoty duchowego męczeństwa Matki Bożej i jej współuczestnictwa w Męce Jej Boskiego Syna. Siedem wielkich bolesnych wydarzeń w jej życiu, to: prorocтво Symeona, ucieczka do Egiptu, trzy dni poszukiwania dwunastoletniego Jezusa w Jerozolimie, spotkanie Jezusa w drodze na Kalwarię, stanie u stóp krzyża, zdjęcie Jezusa z krzyża i złożenie Jezusa do grobu. Jezusa i Jego Matkę łączyła niezwykle silna więź miłości, jaka zawsze istnieje między kochającą matką a jej dzieckiem. Ponadto Maryja kochała swojego Syna jako Boga. Z czym możemy porównać boleści i cierpienia Najświętszej Maryi Panny, dziewiczej córki Syjonu? „Wszyscy, co drogą zdążacie, przyjrzyjcie się, patrzcie, czy jest boleść podobna do tej, co mnie przytłacza...” (Lm 1, 12).

16 września – wspomnienie świętych męczenników Korneliusza, papieża i Cypriana, biskupa

Korneliusz został wybrany papieżem, kiedy niemal równocześnie Nowacjan ogłosił, że będzie piastował tę godność. Wobec tego Korneliusz zapewniwszy sobie poparcie sześćdziesięciu biskupów, zwołał synod, który zatwierdził jego wybór. W jego korespondencji ze św. Cyprianem na temat przyjęcia apostatów do Kościoła, by uchronić ich od prześladowań Decjusza, znajdujemy także jedno z najwcześniejszych świadectw dotyczących prymatu papieża. Św. Korneliusz zginął śmiercią męczeńską w roku 253. Thascius Caecilius Cyprianus urodził się w Kartaginie w Afryce, gdzie jego ojciec był wybitnym senatorem. Zdobywszy gruntowne wykształcenie, Cyprian został profesorem retoryki w rodzinnym mieście. Prowadził raczej rozwiązły tryb życia, ale w końcu pod wpływem nauk kapłana o imieniu Cecylian, nawrócił się.

Rozpoczął wówczas w odosobnieniu pokutę za grzechy i stał się człowiekiem cnotliwym. Wreszcie otrzymał święcenia kapłańskie. W roku 248 jako następca Donata został biskupem Kartaginy. W ciągu dziesięciu lat wiele dobrego zrobił na tym stanowisku. Przeżył wraz ze swoim ludem dwuletnie prześladowania za Decjusza, bronił jedności Kościoła, występując przeciwko ruchom schizmatycznym, podtrzymywał miasto moralnie podczas wyniszczającej zarazy. Nie utracił duchowego kontaktu z wiernymi nawet wówczas, gdy przebywał na wygnaniu, śląc stamtąd obfitą korespondencję. W roku 258 ten święty człowiek padł ofiarą prześladowań, które miały miejsce za panowania Waleriana.

17 września – wspomnienie św. Roberta Bellarmina, biskupa i doktora Kościoła, patrona kanonistów

Urodzony w Montepulciano we Włoszech 4 października 1542 roku, Robert Bellarmino był trzecim z dziesięciorga dzieci. Jego matka, Cyntia Cervini, siostra papieża Marcelego II, była osobą niezwykle pobożną, wiele czasu spędzała na modlitwie i umartwieniach, zachowywała posty, nie szczędziła biednym jałmużny.

W roku 1560 Robert wstąpił do nowo utworzonego Towarzystwa Jezusowego. Otrzymał święcenia kapłańskie, udał się do Louvain, gdzie przebywał w latach 1570-1576. Zasłynął tutaj jako znakomity kaznodzieja. W roku 1576 powierzono mu w kolegium rzymskim katedrę teologii, a potem – w roku 1592 funkcję rektora. W roku 1594 został prowincjałem Neapolu, a w cztery lata później kardynałem. Ten wybitny uczony i świętobliwy sługa Boży bronił spraw Stolicy Apostolskiej, występując przeciwko antyklerykałom w Wenecji i przeciwko politycznym zakusom Jakuba I, króla

Anglii. Był autorem wielu wartościowych dzieł, m. in. wyczerpującej pracy apologetycznej zwalczającej ówczesne herezje. Jego „Dysputy i kontrowersje o spornych kwestiach wiary chrześcijańskiej”, wydane w czterech wielkich tomach, tłumaczone na różne języki, są po dziś dzień najpełniejszą obroną nauki katolickiej. Dwa dalsze dzieła „Katechizm większy i mniejszy”, wydawane wciąż jeszcze, tłumaczone na sześćdziesiąt języków, nie straciły nic na wartości. Był też autorem wielu tomów kazań oraz znanych jeszcze dziś dzieł ascetycznych (np. „O wiecznym szczęściu świętych”, „O sztuce dobrego umierania”, „O siedmiu słowach Chrystusa” i in.). Jeśli idzie o stosunki między Kościołem i państwem, zajmował stanowisko, które i dziś mogłoby być uznane za bardzo demokratyczne. Uważał mianowicie, że władza pochodzi wprawdzie od Boga, ale oddana jest do dyspozycji ludziom, którzy powierzają ją z zaufaniem odpowiednim swoim reprezentantom. Był duchowym ojcem św. Alojzego Gonzagi. Pomógł także św. Franciszkowi Salezemu w staraniach o formalne zatwierdzenie zakonu wizytek. Okazał też niezwykłą roztropność, przeciwstawiając się surowemu traktowaniu Galileusza. Zmarł w roku 1621.

18 września – święto św. Stanisława Kostki, zakonnika, patrona Polski.

Stanisław urodził się w Rostkowie na Mazowszu w końcu grudnia 1550 roku. Wychowany w atmosferze religijnej, odznaczał się głęboką pobożnością. Razem z bratem został wysłany do szkół jezuickich w Wiedniu. Cudownie uzdrowiony z ciężkiej choroby przez Matkę Najświętszą, postanowił wstąpić do towarzystwa Jezusowego. Opuścił więc potajemnie Wiedeń w roku 1567 i przez Dylingę udał się do Rzymu, gdzie został przyjęty do nowicjatu przez św. Franciszka Borgiasza. Zmarł w Rzymie w nocy z 14 na 15 sierpnia 1568 roku w opinii świętości. Został zaliczony w poczet świętych przez papieża Benedykta XIII w roku 1726.

19 września – wspomnienie św. Januarego, biskupa i męczennika, patrona Neapolu

Św. January, urodzony około roku 275, był biskupem Benewentu, kiedy wybuchło prześladowanie za Dioklecjana. Na rozkaz Drakoncjusza, gubernatora Kampanii, Sosjusz, diakon Misenum, Prokulus, diakon Puzzuoli oraz Eutyches i Akucjusz, dostojnicy świeccy, zostali uwięzieni w Puteoli. Dowiedziawszy się o tym św. January, który był przyjacielem Socjusza, postanowił odwiedzić współwyznawców, by dodać im odwagi. Strażnicy jednak odkryli jego zamiary i poinformowali o nich przełożonych. Tymoteusz, następca Drakoncjusza, wydał rozkaz pochwylenia św. Januarego i odstawienia go do swojej rezydencji w Noli. Razem z biskupem uwięziono jego diakona Festusa i Dezyderiusza, pełniącego w Kościele funkcję lektora. W jakiś czas później, kiedy gubernator jechał do Puteoli, trzech uwięzionych, zakutych w żelaza przywiązano do jego zaprzęgu i pognano do tego miasta. Tutaj umieszczono ich w tym samym więzieniu, w którym byli już pozostali czterej chrześcijanie. Zgodnie z rozporządzeniem cesarza, wszyscy mieli być rozszarpani przez dzikie zwierzęta. Nazajutrz zgromadzono ich na arenie amfiteatru, ale żadna z bestii nawet się nie ruszyła. Posądzono ich wobec tego o czary i skazano na ścięcie. Wyrok został wykonany w pobliżu Puteoli około roku 305. Relikwie św. Januarego przeniesiono później do Neapolu. Krew św. Januarego przechowywana jest w zapieczętowanej ampułce w skrępej postaci, ale przybiera postać płynną, kiedy ampułka znajdzie się w pobliżu innych relikwii świętego, szczególnie jego czaszki. Zdarza się to zazwyczaj 19 września w pierwszą niedzielę maja (tj. w dzień przeniesienia jego relikwii do Neapolu) oraz 16 grudnia (dzień, w którym wstawiennictwo św. Januarego uratowało Neapol od wybuchu Wezuwiusza). Od dłuższego czasu uczeni próbują wyjaśnić to niezwykle zjawisko, ale ich badania nie przyniosły dotąd rezultatu.

20 września – wspomnienie świętych Męczenników Andrzeja Kim Taegon, kapłana, Pawła Chong Hasang i Towarzyszy. Z początkiem XVII wieku świeccy chrześcijanie zanieśli wiarę chrześcijańską do Korei. Dopiero w roku 1836 przybyli misjonarze z Francji. Wybuchły krwawe prześladowania, w których 103 męczenników oddało życie za wiarę, między nimi pierwszy kapłan koreański, Andrzej Kim Taegon, i wybitny apostoł świecki, Paweł Chong Hasang.

21 września – święto św. Mateusza, apostoła i ewangelisty, patrona celników
Św. Mateusz, jeden z dwunastu apostołów, jest autorem pierwszej Ewangelii. Mówi o tym tradycja Kościoła, a także potwierdza sama Ewangelia. Św. Mateusz był synem Alfeusza. Jezus ujrzał go kiedyś siedzącego w komorze celnej i pobierającego podatki. Rzekł wówczas do niego: „Pójdź za mną” (por. Mt 9, 9). O powołaniu celnika na apostoła mówią także Ewangelie św. Marka i Łukasza, nazywając go Lewim (por. Mk 2, 13-17, Łk 5, 27-32). Św. Mateusz prowadził działalność apostolską pośród wspólnoty palestyńskiej. O dalszym jego życiu nie wiemy nic pewnego. Istnieje tradycja, że nauczał w Etiopii, inna zaś głosi, że było to w kraju Partów i Persji. Nie wiadomo też dokładnie, czy zmarł śmiercią naturalną, czy też otrzymał koronę męczeństwa. Jest autorem pierwszej Ewangelii napisanej dla Żydów, a zatem w języku aramejskim; powstała między rokiem 50 a 60 po Chr. Jedyna to księga Nowego Testamentu nie napisana po grecku. Tekst aramejski jednak zaginął. Relikwie św. Mateusza od X wieku znajdują się w Salerno we Włoszech.

22 września – wspomnienie św. Tomasza z Villanueva, biskupa, patrona Walencji
Św. Tomasz urodził się w roku 1488 w Królestwie Kastylii w Hiszpanii. Jego bardzo pobożni rodzice przekazali mu szczególny dar miłosierdzia dla biednych. Od najmłodszejszego dzieciństwa był uosobieniem niewinności i wszelkich cnót. Mając lat piętnaście, rozpoczął studia w Kolegium św. Ildefonsa przy uniwersytecie w Alcalá, założonym niedawno przez kardynała Ximeneza. Uzyskał stopień magistra sztuk wyzwolonych, po czym został profesorem filozofii. Z Alcalá, gdzie spędził w sumie jedenaście lat, przeniósł się do Salamanki. Tutaj przez dwa lata wykładał filozofię moralną, tutaj także w roku 1518 wstąpił do i zakonu augustianów. Odbywwszy nowicjat, otrzymał w roku 1520 święcenia kapłańskie i podjął pracę duszpasterską. Gorliwością w spełnianiu obowiązków zasłużył sobie na miano apostoła Hiszpanii. Zawsze posłuszny regule swego zakonu, uczestniczył aktywnie w życiu wspólnoty. W kolegium augustiańskim w Salamance był wykładowcą teologii. Piastował w zakonie liczne zaszczytne stanowiska. W roku 1544 zgodził się zostać arcybiskupem Walencji. Przyjęcie tej godności nie przeszkodziło mu żyć nadal w pełnym ubóstwie. Był godnym naśladowania przykładem prostoty i pobożności, cieszył się też ogromnym zaufaniem swoich współbraci w biskupstwie. Ze względu na zły stan zdrowia nie mógł być obecny na soborze trydenckim, gdzie reprezentował go biskup Huesca. W roku 1555 św. Tomasz zmarł.

23 września – wspomnienie św. Pio z Pietrelcina, kapłana
Św. Ojciec Pio, Francesco Forgione, urodził się 25 maja 1887 r. w Pietrelcina, w diecezji Benevento. Do Zakonu Braci Mniejszych Kapucynów wstąpił 6 stycznia 1903 r. jako kandydat na kapłana. Święcenia kapłańskie przyjął 10 sierpnia 1910 r. w katedrze w Benevento. Dnia 28 lipca 1916 r. przybył do klasztoru w San Giovanni Rotondo położonego u wzgórza Gargano, gdzie z małymi przerwami, przebywał aż do śmierci, to jest do 23 września 1968 r. W piątek 20 września 1918 r. w chórze starego kościółka, podczas modlitwy przed Ukrzyżowanym, otrzymał stygmaty, które otwarte i krwawiące, nosił przez pół wieku. Zorganizował „Grupy modlitwy” i przyczynił się do powstania

nowoczesnego szpitala, któremu nadał nazwę „Dom ulgi w cierpieniu”. Papież Jan Paweł II dnia 2 maja 1999 r. zaliczył go do grona błogosławionych, a 16 czerwca 2002 r. dokonał jego kanonizacji. Święty Ojciec Pio pozostawił piękne świadectwo umiłowania Męki Pańskiej i Eucharystii, której był wiernym i pokornym sługą. Zasłynął jako wytrawny kierownik dusz. Przez jego wytrwałą posługę w konfesjonale, Bóg współczesnemu światu okazał wspałałość dzieł swego miłosierdzia

24 września – wspomnienie św. Pacyfika z San Severino, kapłana.

Św. Pacyfik urodził się w roku 1653. Wcześniej został sierotą i wychowywał się u swego wuja. Mając lat siedemnaście wstąpił do zakonu franciszkanów obserwantów. Otrzymał święcenia, rozpoczął pracę kapłańską w małej wiosce w Apeninach. Po siedmiu latach owocnego duszpasterzowania dotknięty został ciężką chorobą, wskutek której do końca życia był inwalidą. Nadal jednakże gorliwie oddawał się modlitwie, nie zatraciwszy cnoty cierpliwości ani samozaparcia. Miał niezwykle dar proroczy.

25 września – wspomnienie bł. Władysława z Gielniowa, kapłana.

Władysław urodził się w Gielniowie pod Opoczmem około roku 1440. Kształcił się w Akademii Krakowskiej. W zakonie bernardynów, do którego wstąpił, zasłynął jako wybitny kaznodzieja i twórca pieśni religijnych w języku polskim. Odznaczał się wielką świętością życia i szczególnym nabożeństwem do Męki Pańskiej, o której głosił kazania. Był dwukrotnie prowincjałem. Ostatnie lata spędził w Warszawie na stanowisku gwardiana. Zmarł w roku 1505. Papież Jan XXIII ogłosił bł. Władysława patronem Warszawy.

26 września – wspomnienie świętych męczenników Kosmy i Damiana, patronów aptekarzy.

Św. Kosma i Damian byli braćmi. Obaj przyszli na świat w Arabii. Zyskali rozgłos z powodu biegłości w sztuce leczenia. Jako chrześcijanie przeniknięci byli duchem miłosierdzia. Nigdy nie żądali zapłaty za pomoc, jaką nieśli chorym. Miejscem ich życia i działalności była Egea w Cylicji. Cieszyli się tam najwyższym szacunkiem. Kiedy wybuchło prześladowanie za Dioklecjana, zwrócono oczywiście uwagę na tych wybitnych ludzi. Lyzjasz, gubernator Cylicji, nakazał ich uwięzić i poddać torturom, a następnie ściąć. Ich męczeńska śmierć nastąpiła około roku 283.

27 września – wspomnienie św. Wincentego de Paul (a Paulo), kapłana, patrona dzieł miłosierdzia.

Św. Wincenty urodził się w roku 1581 we wsi Ranguine (od roku 1828 St-Vincent-de-Paul). Pierwsze nauki pobierał pod kierunkiem ojców franciszkanów w Dax. W ciągu czterech lat umiał już tak wiele, że pewien bogaty człowiek zatrudnił go jako preceptora swoich dzieci. W ten sposób św. Wincenty mógł kształcić się dalej o własnych siłach, nie będąc ciężarem dla rodziców. W roku 1596 rozpoczął studia teologiczne na uniwersytecie w Tuluzie. W roku 1600 otrzymał święcenia kapłańskie. W roku 1605 w czasie podróży morzem z Marsylii do Narbonne wpadł w ręce piratów afrykańskich, którzy go uprowadzili do Tunisu. Przez dwa lata przebywał w niewoli, wreszcie jednak Opatrzność Boża dozwoliła, by uciekł. Po krótkim pobycie w Rzymie powrócił do Francji, gdzie został preceptorem w rodzinie Emmanuela de Gondis, generała floty galerniczej. W roku 1617 zajął się pracą misyjną. W roku 1625 założył zgromadzenie misjonarzy, później zwanych lazarystami od imienia św. Łazarza, patrona klasztoru, który w roku 1633 stał się ich siedzibą. Trudno byłoby wyliczyć wszystkie dzieła św. Wincentego. Odznaczał się szczególnie cnotą miłosierdzia; które okazywał wszystkim biednym i potrzebującym, tyleż troszcząc się o porzucone i osierocone dzieci, co o zniedołężniałych starców. Założył zgromadzenie sióstr miłosierdzia (szarytek), których

powołaniem jest opieka nad chorymi. Wśród licznych zajęć św. Wincenty starał się zawsze o wewnętrzne zjednoczenie z Bogiem. Otoczony wszelkim szacunkiem, także ze strony możnych tego świata, nigdy nie zapomniał o pokorze. Zmarł w Paryżu 27 września 1660 roku, mając lat osiemdziesiąt.

28 września – wspomnienie św. Wacława, męczennika

Ojciec św. Wacława, Wratysław I książę Czech, wyznawał wiarę chrześcijańską, matka, księżniczka lutycka, Drahomira była poganką. Wacław wychowywał się pod opieką babki, św. Ludmiły pozostając całkowicie pod jej wpływem. Uczył się w kolegium w Budziejowicach. Odznaczał się pilnością, czynił więc wielkie postępy w nauce. Kiedy zmarł jego ojciec, Drahomira nie dopuściła młodego Wacława do steru rządów i ogłosiła się regentką. Ujawniła wówczas swoją nienawiść do chrześcijaństwa, rozpoczynając okrutne prześladowania. Jednak Wacław w końcu zdobył władzę w księstwie. Sam głęboko religijny, rozumiał, że tylko chrześcijańskie Czechy ostać się mogą jako państwo; stąd polityka ugodowa wobec sąsiadów niemieckich, co rozbudziło opór stronnictwa pogańskiego, dążącego do walki z Niemcami. Również i to, że Wacław był obrońcą prostego ludu przed ciemięstwem władzy, zniechęciło do niego panów i książąt. Zgodnie z wolą narodu, by uniknąć kłótni z bratem Bolesławem, podzielił kraj, dając Bolesławowi znaczną jego część. Bolesław ulegał wpływowi matki, przejąwszy od niej nienawiść do religii chrześcijańskiej. Wacław na swoim dworze prowadził bardzo bogobojne i świątobliwe życie, szczególną czcią otaczając Najświętszy Sakrament. Pobożność Wacława nie u wszystkich znajdowała uznanie. Nie podobała się również surowość, z jaką przeciwstawiał się panowaniu możnych. Niektórzy z dotychczasowych zwolenników przeszli na stronę jego matki i brata. Uplanowano zdradziecką zbrodnię: zaproszono Wacława na dwór Bolesława. Po uczcie poszedł o północy modlić się do kościoła. Tutaj dopadli go mordercy, a jego własny brat wymierzył mu cios śmiertelny. Miało to miejsce w roku 929. Grób św. Wacława znajduje się w katedrze praskiej. Już w X wieku czczony był jako męczennik i patron Czech. W Polsce jest patronem katedry krakowskiej.

29 września – wspomnienie świętych archaniołów: Michała, patrona złotników i rytowników, Gabriela, patrona pocztowców i Rafała, patrona podróżnych

Aniołowie są bezcielesnymi duchami, obdarzonymi wysoką inteligencją, siłą woli i niezwykłą świętością. Mogą nieustannie obcować z Bogiem jako Jego szczególnie umiłowani dzieci, całkowicie oddane kontemplacji, miłości i chwale Boga. Bóg czyni ich niekiedy swoimi posłannikami do ludzi.

30 września – wspomnienie św. Hieronima, kapłana i doktora Kościoła, patrona księgarzy.

Św. Hieronim przyszedł na świat w Strydonie, małym miasteczku na pograniczu Dalmacji. Studia łaciny i greki odbył w Rzymie, po czym uprawiał sztukę krasomówstwa jako obrońca sądowy. Prowadził bardzo światowy tryb życia. Z chwilą jednak, gdy zaczął podróżować, stał się człowiekiem pobożnym. Udał się najpierw do Galii, a następnie ponownie do Rzymu. W tym czasie przyjął chrzest. Sakramentu tego udzielano wtedy często ludziom już dojrzałym. Z Rzymu św. Hieronim powędrował na Wschód,

gdzie odwiedzał pustelników. Po krótkim pobycie w Antiochii zamieszkał na pustyni Chalkis w Syrii razem ze św. opatem Teodozjuszem. Tutaj spędził cztery lata na modlitwie i studiach. Aby odsunąć i zwalczyć pokusy nawiedzające go w postaci wspomnień z przeszłości, zaczął uczyć się hebrajskiego. Około roku 377 przyjął w Antiochii święcenia kapłańskie z zastrzeżeniem, że nie będzie sprawować funkcji duszpasterskich. Następnie odbył podróż do Palestyny, a stamtąd do Konstantynopola, gdzie biskupem był wtedy św. Grzegorz z Nazjanzu. Odwiedziwszy znowu Palestynę, św. Hieronim wyruszył do Rzymu, gdzie pełnił przez jakiś czas urząd sekretarza papieża św. Damazego. Po śmierci św. Damazego powrócił w roku 385 na Wschód. Po drodze odwiedził na Cyprze św. Epifaniusza. Do Jerozolimy przybył w zimie, ale wkrótce udał się do Aleksandrii, aby tam pogłębiać swoją wiedzę religijną. Po powrocie do Palestyny schronił się w Betlejem. Pędził tu życie w samotności, poświęcając się pracy naukowej, dzięki której stał się później tak sławny. Jego prace dotyczące Pisma świętego niewiele mają sobie równych w historii Kościoła. Zajmował się także – podobnie jak inni ojcowie tej epoki – analizą i zwalczaniem błędnych poglądów współczesnych. Cieszył się ogólnym podziwem i szacunkiem, wielu udawało się do niego po radę i pomoc. Był duchowym przewodnikiem i zarządcą zakonu żeńskiego założonego przez św. Paulę. Długie życie św. Hieronima, spędzone na modlitwie, pokucie i pracy, zakończyło się w Betlejem w roku 420.

<https://parafia-gorzanka.pl/>

ВСЕУКРАЇНСЬКЕ ПАЛОМНИЦТВО ПЕДАГОГІВ

Тема: "Бог смартфона"

12 ЖОВТНЯ
МІСТО БЕРДИЧІВ

"Усе мені можна, але мною ніщо володіти не повинно"
1 Кор 6, 12

ДО САНКТУАРІЮ МАТЕРІ БОЖОЇ СВЯТОГО СКАПУЛЯРІЮ

Реєстрація

Коштів участі - 150 грн

Детальна інформація за телефоном +390679281848

Комісія у справах душпастирства молоді РКЦ України

XI Паломництво Медичних Працівників

Сердечно запрошую Вас взяти участь у паломництві медичних працівників до Всеукраїнського Санктуарію Непорочного Зачаття Пресвятої Діви Марії в м. Бердичеві яке відбудеться 19 жовтня 2024 року.

Програма заходів

до год. 11.00 – прибуття паломників

11.00 – представлення учасників паломництва

11.30 – конференція

13.00 – Урочиста Свята Меса в намірах усіх медичних працівників

15.00 – обід

Для кращої організації паломництва прошу до 13 жовтня 2024 року підтвердити свою присутність на електронну пошту:

medykberdychiv@gmail.com. Оплата за участь добровільна пожертва.

Єпископ Віталій Скомаровський

Ординарій Луцької дієцезії

RUDY

Obudziło się już rude słońce, budzi mnie,
I złoto mych włosów z promieniem swym przeplata,
Całe moje życie do tej pory było w śnie.
Nie spałem w tę noc, choć przespałem wszystkie lata.
Niby żyłem trochę, ale jakby i nie żył,
«Jakie skarby zdobyłem?» – siebie ja się pytam,
Pogardę mi szczerze z was, już każdy odmierzył,
Co wy o mnie myślicie – w oczach waszych czytam.
Że ojciec więcej mnie miłuje uważacie,
I nic nie robię, tylko gram na harfie z nudy,
Zawsze «Hej!» albo «mały», ale nigdy «bracie»,
Nigdy po imieniu, a ciągle tylko «rudy»...
Cóż, między zazdrością, trudu nie omijając,
Pościelona Stwórcą jest, droga życia mego,
A niech mnie świat zapomni, nigdy i nie znając,
Westchnie ktoś: «Dobrym był ten pastuch – syn Jessgo».
I jeśli kiedyś ja, zawrócę na manowce,
Za to ofiaruję dziś, wszystkie me wyzbycia,
Poślij by upomniał ktoś, i niech pasę owce,
W biedzie, głodzie, chłodzie ja – choć do końca życia.
Uzbrojony wiarą on, kij i procę bierze,
Choć pokonał lwa nie raz, bohater nieznany,
Że zwycięży w boju tym, nikt z nich w to nie wierzy,
Chociaż był dziś nocą już «goliat» pokonany.

[http://
lwowskabazylika.org.ua](http://lwowskabazylika.org.ua)

Fundacja
**POMOC POLAKOM
NA WSCHODZIE**
im. Jana Olszewskiego

Katedra Lwowska
NA ŻYWO

PARAFIA BAZYLIKI METROPOLITALNEJ
P.W. WNIĘBOWZIĘCIA NMP WE LWOWIE

Plac Katedralny, 1, Lwów, 79008

Tel.: +38(032) 235-56-92

Tel.: +38(032) 235-89-78

Fax: +38(032) 235-87-56

Email: parafia@lwowskabazylika.org.ua

Банківські реквізити:

Релігійна громада РКЦ Парафії Митрополічної
Базиліка Успіння Пресвятої Діви Марії у Галицькому р-
ні м. Львова

Рахунок № UA393253650000002600301363112

> **KredoBank** ЄДРПОУ- 23948477, МФО 325365

Redaktor: ks. Krzysztof Szabela

Dziennikarze: Anna Firman, s. Lidia Ziembowicz, Irena
Pamuła, ks. Aleksander Kusy, Weronika Ursini, Wita
Jakubowska.

Korespondenci: ks. Aleksander Kusy, Sergiusz

Jakubowski, Weronika Ursini

Redaktor techniczny: Józef Hełysz

Średni nakład: 450 egz.

Porządek Mszy świętych

NIEDZIELA:

- 7:00 - Msza św. w języku polskim
- 8:00 - Msza św. w języku łacińskim
- 9:00 - Msza św. w języku ukraińskim
- 10:15 - Msza św. w języku polskim (dla dzieci)
- 11:30 - Msza św. w języku polskim (Suma)
- 13:00 - Msza św. w języku polskim
- 15:00 - Msza św. w języku angielskim
- 17:30 - Nieszpory niedzielne
- 18:00 - Msza św. w języku polskim (dla młodzieży)

DNI POWSZEDNIE:

- 7:30 - Msza św. w języku polskim
- 10:00 - Msza św. w języku polskim
- 17:30 - Msza św. w języku ukraińskim
- 18:30 - Msza św. w języku polskim

